

Arrest

nr. 186 845 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.HAEGEMAN *loco* advocaat V. HERMANS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring beschikt u over de Afghaanse nationaliteit, bent u een Hazara van etnische origine en bent u een sjiiet. U stelt afkomstig te zijn uit het dorp X in Hesa Awal Behsud, uit de provincie Maidan Wardak. Toen u uit Afghanistan vertrok zei uw moeder dat u zestien jaar was. Het leeftijdsonderzoek in België bepaalde X 1996 als uw geboortedatum. U ging niet naar school in Afghanistan maar zou wel Koranlessen gevolgd hebben. U kan een beetje Dari lezen en schrijven. Uw familie had landbouwgronden waarop graan, gerst en groenten verbouwd werden. Een man uit het dorp bewerkte de grond voor de helft van de opbrengst. Uw familie had ook vijftig schapen, geiten en vijf koeien. U ging met de dieren regelmatig naar de bergen om hen te laten grazen. De regio waarvan u

afkomstig bent wordt jaarlijks geplaagd door invallen van Kuchi nomaden. Vanaf het voorjaar, in hamal of sawr, komen ze naar het gebied waarin uw geboortedorp gelegen is. Wanneer ze langskomen vernielen ze de velden en stelen ze vee van de bewoners uit uw regio. Elk jaar proberen de Kuchi's uw dorp in te nemen. De arbaki's van het dorp proberen het dorp dan te verdedigen, soms lukt dit maar niet altijd. Tijdens deze gevechten vallen soms doden, u noemt een commandant van de arbaki's en twee dorpsgenoten die gedood werden. Wanneer ze erin slagen om het dorp in te nemen blijven ze gedurende enkele dagen tot de arbaki's uit de ruimere omgeving komen om hen te verdrijven. In het jaar 1386 of 1387 (2007-2009) namen de Kuchi's uw dorp in en diende u met uw familie tijdelijk naar een ander dorp te vluchten. De Kuchi's zouden naar jullie huis gekomen zijn maar het lukt niet om spullen of vee mee te nemen. Twee jaar geleden was er opnieuw een gevecht in uw dorp tussen de arbaki's en de Kuchi's. De Kuchi's werden dit keer verdreven en ze konden het dorp niet innemen. In deze periode werd echter wel een deel van de gewassen van uw familie vernield. Als jongen van uw leeftijd heeft u in uw regio twee keuzes: u sluit zich aan bij de Kuchi's, waaronder leden van de taliban zijn, of u sluit zich aan bij de arbaki's om uw gebied te verdedigen. H.E., een dorpsoudere en een vriend van de familie, en uw moeder zeiden dat u het land moest verlaten omdat u op een leeftijd gekomen was dat men verwachtte dat u zich zou aansluiten bij de taliban/Kuchi's of bij de arbaki's. In de herfst van 2015 verliet u Afghanistan. U vluchtte via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland naar België. U kwam aan op 30 november 2015 en vroeg asiel aan op 14 december 2015. U legt geen documenten voor om uw asielaanvraag te ondersteunen. Uw taskara ging verloren op zee tijdens de oversteek van Turkije naar Griekenland.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Uw verklaringen tijdens uw asielrelaas op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) wijzen uit dat de redenen die u aanhaalt voor uw vlucht uit uw land van herkomst onvoldoende geïndividualiseerd zijn. Tijdens uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geeft u aan dat u de Kuchi's vreest. U verklaart dat de Kuchi's sinds een zeven à acht jaar elke zomer naar uw dorp kwamen om te plunderen (vragenlijst DVZ, punten 4 en 5). Wanneer u op het CGVS naar uw problemen gevraagd wordt, haalt u eveneens de Kuchi's aan als reden van uw vlucht uit Afghanistan. U beschrijft verschillende incidenten waarbij de Kuchi's een buurdorp of uw eigen dorp probeerden in te nemen. Tijdens deze incidenten werden de gewassen op de velden vernield en werden schapen en koeien meegenomen (CGVS, p. 13). Bij gevechten die volgden op de poging van de bewoners uit uw regio om hun goederen te beschermen zouden er doden gevallen zijn, ook onder uw dorpsgenoten (CGVS, p. 15). Opmerkelijk is dat u bij DVZ verklaart nooit persoonlijk bedreigd te zijn door de Kuchi's (vragenlijst DVS, punt 5). Ook uit uw beweringen op het CGVS blijkt dat u nooit persoonlijk geïnterviewd werd door de Kuchi's. Wanneer u in deze context gevraagd wordt of u ooit zelf in contact kwam met de Kuchi's, antwoordt u dat u met hen in contact kwam toen er gevechten uitbraken in een buurdorp. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u betrokken zou zijn bij deze gevechten. Toen u de gevechten zag werd u aangeraden door de arbaki's om een omweg te nemen terug naar uw dorp om de Kuchi's te vermijden. Als u gevraagd wordt naar andere momenten waarop u met hen in contact kwam, dan verklaart u dat er niet echt andere gelegenheden waren. U antwoordt enkel dat u ze soms tegen kwam en probeerde te vermijden en weg te lopen (CGVS, p. 14). U zegt later tijdens uw gehoor op het CGVS dat u nooit met iemand van de Kuchi's gesproken heeft of nooit door een van hen bent aangesproken (CGVS, p. 15). Zowel bij DVZ als tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u expliciet dat u nooit persoonlijk bedreigd werd door de Kuchi's (vragenlijst DVZ, punt 5 en CGVS, p. 16). Twee jaar geleden, toen de Kuchi's uw dorp aanvielen, zouden ze gewassen van uw familie vernield hebben (CGVS, p. 14). Er is echter geen enkele indicatie dat dit incident persoonlijk tegen u of uw familie gericht was. De gebeurtenissen zijn te kaderen in een conflict dat reeds decennia aansleept tussen de Kuchi nomaden en de Hazara bevolking uit uw streek. Verwonderlijk is ook dat u zegt dat vrouwen en kinderen geen gevaar lopen in uw regio, enkel jongeren van uw leeftijd zouden problemen kennen. Dit blijkt uit uw antwoord op de vraag omtrent de reden waarom uw familie niet gevlucht zou zijn (CGVS, p. 15). Uit deze verklaring kan opgemaakt worden dat de algemene veiligheidssituatie in uw dorp ten gevolge van het conflict tussen de Kuchi's en uw dorpsgenoten niet van die mate is dat een eventuele vlucht uit Afghanistan te verantwoorden is. U of uw familie was immers nooit betrokken bij dergelijke gevechten tussen de arbaki's en de Kuchi's. U was gewoon thuis tijdens de gevechten omdat u gewaarschuwd was

door een dorpsgenoot. De arbaki's wonnen het gevecht echter waardoor de Kuchi's uw dorp na een uur verlieten (CGVS, p. 14). U haalt een voorbeeld aan van gevechten in het jaar 1386 of 1387 (2007-2009). Julie zijn toen naar een ander dorp moeten gaan omwille van de gevechten. De Kuchi's zouden wel tot aan uw huis geweest zijn maar ze zouden er niet in geslaagd zijn om goederen of dieren mee te nemen (CGVS, p. 15).

Naast bovenstaande bemerking dat het geweld onvoldoende geïndividualiseerd is, haalt u aan dat de jongeren uit uw regio slechts twee keuzes hebben: men sluit zich aan bij de arbaki's of men sluit zich aan bij de Kuchi's. De meeste jongeren zouden zich aansluiten bij de arbaki's om zich te verdedigen tegen de Kuchi's. Ze zouden dit op vrijwillige basis doen. U wilde zich eveneens aansluiten bij de arbaki politie maar uw moeder was hier echter tegen (CGVS, p. 13). Bovenstaande verklaringen wijzen in geen geval op een gedwongen rekrutering door de arbaki politie. U geeft immers expliciet aan dat de jongeren zich vrijwillig aansloten. U zou ook verschillende keren gevraagd zijn door de arbaki's. U zegt dit niet geweigerd te hebben en zelf bereid te zijn geweest om uw regio te verdedigen, uw moeder ging hier echter niet mee akkoord (CGVS, p. 13). Tijdens uw relaas blijkt ook nergens dat er sprake is van enige dwang die op u persoonlijk zou worden uitgeoefend om u aan te sluiten, noch bij de arbaki's noch bij de Kuchi's. Tijdens uw verklaringen bij DVZ haalt u aan dat u vluchtte voor de Kuchi's omdat uw dorp bedreigd werd door hen, u vermeldt nergens een eventuele vrees voor gedwongen rekrutering bij de arbaki's of bij de Kuchi's (DVZ vragenlijst, punt 5). Wat de Kuchi's betreft zegt u nooit met iemand van de Kuchi's gesproken te hebben of door hen aangesproken zou zijn (cgvCGVS, p. 15). U vermeldt tijdens uw relaas op het CGVS of tijdens uw verklaringen bij DVZ nergens dat men u, op welke manier dan ook, benaderd zouden hebben om u bij hen aan te sluiten. Het is dan ook zeer opmerkelijk en ongeloofwaardig dat u stelt dat u voor een keuze zou gesteld zijn om u bij de Kuchi's dan wel bij de arbaki's te voegen.

De conflicten tussen Kuchi's en Hazara die u aanhaalde zijn inderdaad gedocumenteerd. De oorzaak ervan is echter op de eerste plaats een regionale economische kwestie – het landgebruik voor dieren of gewassen – met de etnische verschillen als bijdragende factor en is dus niet van dien aard dat specifiek u er persoonlijk door gevisieerd zou worden. Dit blijkt ook uit uw verklaringen die hierboven eerder besproken werden. De gevolgen voor u of uw familie bleven beperkt. Er werden gewassen vernield toen het dorp werd aangevallen maar er werden nooit goederen of dieren gestolen van uw familie. U toonde dus geen vrees voor vervolging aan die specifiek tegen uw persoon was gericht en de oorzaak van het geweld was eerder van economische aard. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt) blijkt daarenboven dat de Afghaanse overheid wel degelijk ingrijpt om de strijdende partijen uit elkaar te houden. Uit uw relaas blijkt bovendien ook dat de lokale arbaki politie met wisselend succes inspanningen levert om uw regio te vrijwaren van plunderingen door Kuchi's (CGVS, p. 14).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hisa-i Awali Behsud en Markazi Behsud nauwelijks veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in de Behsud-districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers is in beide Behsud districten laag.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsud districten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker neemt akte van het feit dat verweerder geen twijfels uit omtrent de herkomst van verzoeker of omtrent de problemen die hij in zijn land van herkomst heeft gekend. Verzoeker stelt dat verweerder meent dat de door hem aangehaalde redenen onvoldoende geïndividualiseerd zijn en voert aan dat zijn vrees hoe dan ook meer dan gegrond is en dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren. Hij meent dat verweerder een verkeerde interpretatie van het begrip “gegronde vrees” toepast. Hij stelt dat de vraag centraal moet worden geplaatst of de betrokkene wel veilig kan terugkeren naar zijn land van herkomst. “Het kan immers zijn dat een bepaalde bevolkingsgroep wordt blootgesteld aan mensonterende handelingen. In zo een geval volstaat het dat de asielzoeker effectief tot die bepaalde bevolkingsgroep behoort. In casu, wordt door verwerende partij niet betwist dat hij een Hazara is en sjiit. Het is dan ook niet noodzakelijk dat de asielzoeker reeds daadwerkelijk het slachtoffer is geweest, maar enkel dat hij

ernstige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij het slachtoffer dreigt te worden. (VEREECKE, V., Vreemdelingenrecht in de praktijk, Gent, p. 7) De aangehaalde feiten moeten hem niet persoonlijk treffen. Ook gebeurtenissen ten aanzien van familieleden of nabije omgeving kunnen de asielaanvraag staven. Het louter behoren tot een bepaalde bevolkingsgroep houdt al het bewijs in van een gegronde vrees. (R.v.St., nr. 154.726, 9 februari 2006, T.Vreemd. 2006, 137.)"

Volgens verzoeker erkent verweerder de problematiek die zich voordoet tussen de Kuchi's en de Hazara. Verzoeker citeert uit het EASO "Country of Origin Information Report. Afghanistan" van november 2016 en meent dat verweerder voorbijgaat aan zijn plicht tot individueel onderzoek en het behoren tot de Hazara-etnie had dienen te plaatsen in de politieke en veiligheidssituatie van het land. *"Alleen al de hypothetische kwestie diende te worden onderzocht in de bestreden beslissing."*

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, 49/3 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat er geen twijfel is *"over het feit dat verzoeker afkomstig is uit IRAK, Bagdad."* Hij meent dat verweerder nalaat om de veiligheidssituatie in detail te beoordelen, alsook om de specifieke omstandigheden te onderzoeken die eigen zijn aan verzoekers geval. Verzoeker verwijst naar artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en stelt als volgt: *"Elementen die de kans aanzienlijk vergroten zijn onder meer een verslechtering van de veiligheids of mensenrechtensituatie in het land van herkomst. De bestreden beslissing werd op geen enkele manier ten gronde gemotiveerd wat betreft het eventuele recht op subsidiaire bescherming van verzoeker, hetgeen een manifeste schending van de motiveringsplicht uitmaakt. Verzoeker is afkomstig uit de provincie MAIDAN WARDAK, district BAHSD, waar het geweld hoog oploopt. Op basis van deze veiligheidssituatie bestaat het huidige beleid van het Commissariaat – Generaal erin om aan mensen afkomstig van deze provincie de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Aan verzoeker dient dan ook, op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden."*

Verzoeker meent dat uit de laatste update van het EASO-rapport over Afghanistan van november 2016 blijkt dat er veel aanslagen gebeuren en dat er heden nog altijd onschuldige burgerslachtoffers vallen. Hij wijst erop dat deze update reeds beschikbaar was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Hij stelt dat verweerder de plicht heeft om tijdens zijn onderzoek de hypothese te onderzoeken of de individuele situatie van verzoeker een mogelijk risico vormt in het veiligheidskader. Hij meent dat uit talrijke informatie blijkt dat de geweldsincidenten in heel Afghanistan stijgen en dat burgers, zoals hem, hiervan het slachtoffer worden. Verzoeker verwijst naar een aantal rapporten en stelt dat er grote "onzekerheid" zal volgen wegens de terugtrekking van de internationale troepen.

Voorts stelt verzoeker nog als volgt in zijn verzoekschrift:

"Bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zal verzoeker aan zijn lot overgelaten worden op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP ("internal displaced persons"). Immers, het ontbreken van een "overeenkomst" tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als "terugkeerders". Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zal verzoeker overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Bij een gedwongen terugkeer zal verzoeker blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 E.V.R.M. Er is namelijk een onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontnomen."

De situatie van 'terugkeerders' wordt nu ook vermeld in de laatste aanbevelingen van UNHCR. Op verschillende punten is hun toestand vergelijkbaar met die van ontheemden en vormt hun onmogelijkheid om te hervestigen een gevolg van het gewapend conflict.

[...]

Minstens dient te worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op het

kwetsbare profiel van verzoeker zijn er immers voldoende objectieve indicaties om aan te nemen dat verzoeker, in acht genomen de algemene veiligheidssituatie, zijn verwestering en het ontbreken van voldoende bescherming in grote delen van Afghanistan, een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in geval een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker verwijst in die zin naar een zeer recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 januari 2015 (stuk 15, RvV 15 januari 2015 in de zaak RvV 148 150/IV). Dit arrest kan naar analogie worden toegepast zodat aan verzoeker minstens het subsidiaire beschermingsstatuut dient te worden toegekend.

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op menonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven menonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst stabiel te noemen is."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een uittreksel uit het EASO "Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation" van november 2016 (stuk 3).

Per drager brengt verweerder op 23 maart 2017 samen met een aanvullende nota het EASO "Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation" van november 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt dat dit artikel slechts toepassing vindt in het geval voorzien in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zijnde een meervoudige asielaanvraag. *In casu* is er evenwel geen sprake van een dergelijke meervoudige asielaanvraag, zodat de schending van dit artikel niet dienstig wordt aangevoerd.

Verzoeker voert aan dat er in zijn dorp problemen zijn met de Kuchi's. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde redenen om zijn land van herkomst te ontvluchten onvoldoende zijn geïndividualiseerd, (ii) het niet geloofwaardig is dat hij

voor de keuze zou zijn gesteld om zich bij de Kuchi's dan wel bij de arbaki aan te sluiten, en (iii) de gevolgen van het conflict met de Kuchi's voor zijn familie beperkt bleven en de lokale arbaki met wisselend succes inspanningen leveren om de regio te vrijwaren van plunderingen door de Kuchi's.

Waar verzoeker aanvoert dat de vraag centraal dient te staan of hij wel veilig naar zijn land kan terugkeren, dient erop gewezen dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. De vrees en het risico dienen immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. De bewijslast berust daarbij in beginsel bij verzoeker zelf.

Verzoeker kan geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder voorbijgaat aan zijn plicht tot het voeren van een individueel onderzoek. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verweerder net omwille van het gebrek aan persoonlijke vervolgingsfeiten besluit tot het weigeren van de vluchtelingenstatus. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit alsnog zou kunnen worden afgeleid dat er *in casu* wel degelijk sprake zou zijn van een persoonlijke en concrete vrees voor vervolging naar aanleiding van de aangevoerde problemen met de Kuchi's in zijn dorp. Verzoeker slaagt er dan ook niet in de motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 3) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hisa-i Awali Behsud en Markazi Behsud nauwelijks veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in de Behsud-districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers is in beide Behsud districten laag.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsud districten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker uit in onderhavig verzoekschrift weliswaar kritiek op de hiervoor geciteerde analyse, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 7) onjuist of achterhaald zou zijn. Uit het bijgevoegde uittreksel uit het EASO "Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation" van november 2016 (verzoekschrift, stuk 3 en rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt immers dat er nog steeds geen sprake is van veiligheidsincidenten in de Behsud-districten van de provincie Wardak. Aldus ligt deze informatie in dezelfde lijn als deze van verweerder. De overige informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift heeft geen betrekking op de actuele veiligheidssituatie in de Behsud-districten van de provincie Wardak. Waar verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de specifieke omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van verzoeker, laat hij na *in concreto* uiteen te zetten met welke specifieke omstandigheden verweerder volgens hem geen of te weinig rekening heeft gehouden. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER